వొంటరితనం

యెంత రాత్రైనా ఇంటికి వెళ్ళడమంటే, దిగులు పుట్టించే, ఎండాకాలపు సాయంత్రమది. దక్షిణపు గాలితో కంఠం కలిపి సూర్యనారాయణ పాడుతోవుంటే యింటికి రావడం ఆలశ్యమయిందని రెండుగంటలసేపు మాట్లాడకుండా, మొహం ముడుచుకునే భార్యా, రాక్షసులవలె తగూలాడే నలుగురు పిల్లలూ, నాటకంలో హిరణ్యాకశివుడు వలె కోర్టునంతా తన రంగస్తలంలాగు చూసుకుని నాట్యమాడే శిరద్దారూ, లోకంలో వున్నారనే సంగతినే మరిచిపోయి గాన ప్రపంచ వీధుల్లో స్వేచ్ఛావర్తనం సల్పుతున్నాను. కాని కడుపులో చురచుర, పెరుగుపచ్చడినీ, పప్పుపులుసునీ, దానితోటి రాచ్చిప్పనీ, దీపం శెమ్మనీ, వంటింటిని, భార్యానీ, జ్ఞాపకానికి తెచ్చింది.

"లేద్దాం" అన్నాను, కష్టం మీద దిగులుతో.

"యేం అంత తొందర!" అన్నాడు ఒకడు.

"కడుపులో మండుతుంది" అన్నాను.

"వీడు యెప్పుడూ యిట్లానే తొందరపడతాడు. ఏదో యింటి దగ్గిర అనుమానం యేడిపిస్తోంది"

"అనుమానముంటే మాత్రం; యేం చేస్తాడేం ?"

"కనుక్కొని రూఢి చేసుకుంటాడు, తొరగాపోయి."

"అట్లా అనుమానంగా వుంచితేనే మంచిది. రూఢి చేసుకుంటే అదో తంటా."

"తంటా యేముంది. యిద్దర్నీ పక్కలు విరగ తంతాడు."

"తంతాడా? తన్నడమే! ఇట్లాంటివాళ్ళని చాలామందిని చూశాం."

"లేకపోతే, వూరుకుంటాడా ?"

"ఎవరో చాతగాని ఆడముండ వూరుకోవాలి గాని, మనవాడు....."

"మొగ రాక్షసుడైనా యేమీ చెయ్యలేడు. భార్యనీ, విటుణ్ణీ కసిదీరా స్వేచ్ఛగా కండలు చెక్కే కాలం దాటిపోయింది. ఎంతకాలమని భార్యని తాళాలు వెయ్యగలడు? అందులో పిల్లలతో సహా అడ్డపెట్టడం అసాధ్యం. బైటపడితే పరువునష్టం ..... అదంతా యెందుకు? యిందాకా నలుగురు చక్కని పిల్లల్ని వెంటబెట్టుకు యిట్లా వెళ్ళలా, ముసలాయన. ఆయన సంగతేమయింది చెపుదూ ? మళ్ళీ యవ్వనంలో వున్నప్పుడు మనుషుల్ని కాల్చుకుతినే వాడిలాగ కనపడేవాడు ! పోలీసు డిప్టీ సూపరిండెంటు పని..... మొదటినించి చెపుతాను వినండి. ఈసారి ఆయన కనపడ్డప్పుడు ఆ పెద్ద పిల్లల ముగ్గురి మొహాలు చూడండి; ఆ చివరిదాని మొహం చూడండి. నా కథ వాస్తవం మీకే తేలుతుంది.

ఆయనపేరు వెంకటబ్రహ్మం. ఆ పేరు చెబితే చాలు, దొంగలకే కాదు, మంచివాళ్ళకీ, మేజిస్ట్రేటుకీ, తక్కిన యినస్పెక్టర్లకీ హడలు. కాని యింటికి వెళ్ళగానే అతని తీరే మారిపోయేది. చంటిపిల్లవాడై తన పిల్లలతో ఆటలు, గంతులు వీటితో కాలంగడిపేవాడు. పిల్లలే అతనికి ప్రాణం. వాళ్ళకోసమే జీవించేవాడు. ఆస్తి, డబ్బు, ఉద్యోగం, అన్నీ వాళ్ళకోసమే. ఆ పిల్లలకీ యితనంటే అంత ప్రేమా, సంతోషమూను. అతన్నెరిగిన వాళ్ళందరూ అతను చాలా అదృష్టవంతుడనుకునే వాళ్ళు.

చదువుకోసం పిల్లల్ని రాజోలులో వొదలి, ఆఫీసుబోటులో తనూ, భార్యా, పసికుర్రాడూ సర్కీటు వెళ్ళారు. ఒకరోజు రాత్రిపడ్డాక వొస్తాననువాడు పని తొరగా ముగియడంచేత, వెంకటబ్రహ్మం మధ్యాహ్నం నాలిగింటికే వొచ్చి తన రైటరు, తన పడక గదిలోనించి, తొరతొరగా ఆఫీసుగదిలోకి పోవడం చూశాడు. తరువాత రెండురోజులు జాగ్రత్తగా కనిపెట్టేటప్పటికి, అతని అనుమానం నిశ్చయమయింది. అతనివొళ్ళు వెర్రెత్తింది మొదటినించీ తన భార్య సుభద్ర ప్రవర్తన తలుచుకుంటే, అన్నీ అనుమానంగానే కనపడ్డాయి. యిప్పుడు ఆ రైటర్ని చూస్తే వెంకట బ్రహ్మానికి అసలే చాలా అసహ్యం. తనభార్య అల్లాంటివాణ్ణి యేరుకోడం చాలా నీచంగా తోచి బాధపడ్డాడు. సుభద్రని తిట్టినా, కొట్టినా, చావతన్నినా, ఏమీ లాభంలేదని అతని పూర్వానుభవం వల్ల తెలుసు. అదిగాక 'పెద్దదై' ముగ్గురు పిల్లల తల్లి అయియున్నాళ్ళ అతనితో కలిసి కష్టసుఖాలు పంచుకున్నదాన్ని చెయ్యి చేసుకోవడం అతనికి మనస్కరించలేదు. ఆలోచించి ఆలోచించి అట్లాంటివి సాగడానికి వీల్లేదని కఠినంగా భార్యతో చెప్పాడు.

యిప్పుడు వెంకటబ్రహ్మం గారికి గుండెల్ని పీక్కుతినే పెద్ద సందేహం ఒకటి పట్టుకుంది. యీ ముగ్గురు పిల్లలూ తన పిల్లలవునా, కాదా అని. వాళ్ళల్లో తనవాళ్ళెందరో కానివాళ్ళెందరో పూర్వపు సందర్భాలన్నీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడు. వాళ్ళు దగ్గరికి వొచ్చినప్పుడల్లా తన మొహం వాళ్ళ మొహాలు పరకాయించి పోల్చుకుని, పరధ్యానంలో పడేవాడు. వాళ్ళమీది అపారమైన ప్రేమ, వాళ్ళు తన వాళ్ళు కారేమో, యిన్నాళ్ళూ యెవళ్ళనో, తన బిడ్డలని పిలుస్తో, ప్రేమిస్తో వాళ్ళకోసం తన శక్తినంతా యిచ్చేసి, బాధలు పడడం-యివన్నీ అతన్ని నరకబాధ పెడుతున్నాయి. తన భార్యని నిజం చెప్పమని అడిగితే చెబుతుందా? అందులో యింత పోట్లాటగా వున్నప్పుడు!

వారం రోజుల్లో తన భార్య నడవడి యధాప్రకారంగానే వుందని అతనికి బాగా తెలిసింది. యీసారి చాలా కఠినంగా మాట్లాడేటప్పటికి "సరేలే; నేనే బైటికి వెళ్ళిపోతా"నంది సుభద్ర. ఆ మాటతో పులివంటి వెంకటబ్రహ్మంగారి దూకుడంతా అణిగింది. ఈ అసహ్యంపడలేక, పొమ్మ నాలని నాలికదాకా వొచ్చింది. కానీ వెంటనే, వేరే ఆలోచన వొచ్చింది. తన పరువు సంగతి తెలుసుకున్నాడు. యిన్‌స్పెక్టర్లూ, చివరికి పోలీసు జవాన్లూ, తన వ్యవహారం గుంపులు గుంపులుగూడి మాట్లాడుకోడం, తన ముందు శాల్యూటుపెట్టి,

వెనకాలే నవ్వడం, తన బంధువులు తనని వోదార్చడం, "పెళ్ళాన్ని అదుపులో పెట్టలేనివాడు వూళ్ళని అదుపులో పెడతాట్ట ?" అనుకోడం అన్నీ కళ్ళకు తట్టాయి. తెలివిగా అప్పటికి వూరుకుని తరువాత చెయ్యవలసిన సంగతేమిటని ఆలోచించి, ముందు ఆ రైటరుమీద రిపోర్టు రాసి బదిలీ చేయించాడు. అతను వూరంతా గోలపెట్టి శెలవు తీసుకొని అక్కడే వున్నాడు. అతన్ని తన్నించాలని చూశాడు. కాని అతను చాలామందికి యిష్టుడు కావడంచాతా, జాగ్రత్తగా వుండడంచాతా, అది చాతకాకపోయింది. తన యింటిలోనే వాణ్ణి పట్టుకుని తన్నడానికి సిద్ధమైతే, భార్య పిల్లలతో సహారోడ్డుమీద పడియేడ్చి గోలచేసేటంతవరకై, సిగ్గుపడి వూరకున్నాడు. యిల్లు నరకమైపోయింది. భార్యమొహం చూసినప్పుడల్లా కొరికి చీల్చి, యేడిపించాలన్నంత కోపమైపోయ్యేది, కాని ఒక్క మాటంటే లేచిపోతుందని భయం. ఆ పిల్లల్ని చూడగానే, వాళ్ళు 'నాన్నా' అని ఎప్పటి ప్రేమతోవచ్చి మెడని కావిలించుకోగానే, వొళ్లంతా జెర్రులు పాకినట్లవుతుంది. కాని వాళ్ళని వొదల్లేదు. వాళ్ళ ప్రేమ లేకుండా ఉండలేడు. ఆ రైటరు శెలవెప్పుడైపోతుందా అని ధ్యానం చేసుకుంటో యీ బాధనంతా భరిస్తున్నాడు. వూరంతా ఇతనంటే నవ్వులాటై పోయినట్టుంది. అతనికి వీపు వెనకాల, 'రైటర్' అని కేకలు వేస్తున్నారనుకున్నాడు. గోడలమీదా, రైలుబళ్ళల్లో, భార్యపేరు వెలుగుతోంది. శలవ అయిపోగానే రైటరు పనికి రాజీనామాయిచ్చి చీరెలకొట్టు పెట్టాడు. ఆ రైటర్ని చంపెయ్యాలన్నంత కోపమొచ్చింది. ఒక్కొక్కరాత్రి నిజంగా ఏ కోపంలోనో యేదో చేస్తానని అతనికి భయం కలిగింది, ఏం చెయ్యాలి?

పోనీ, తాను బదిలీ తెప్పించుకుంటే? బావుంది. పైకి వ్రాశాడు. వాడూ వొస్తే ఆ కొత్తవూరు. కాని పరాయివూళ్ళో వాణ్ణి నడుం విరిగేటట్టు తన్నించడం వొ గొప్పకాదు. ప్రయత్నించగా ప్రయత్నించగా మూణ్ణెల్లకి విశాఖపట్నం మార్చారు. ఆ బదిలీతో వెంకటబ్రహ్మానికి తన చిక్కులన్నీ తీరినట్టు, ప్రపంచంలో మళ్ళీ ఆనందమూ, ఆరోగ్యమూ, శాంతీ వున్నట్టు తోచింది. ఇప్పుడేం చేస్తుంది? తన భార్య పొందగల దిగులును చూసి అతనికి చాలా సంతోషం పొంగి పొంగి వచ్చింది. కానీ, దీని పని ఆ వూళ్ళో పట్టించాలి.

తీరా ప్రయాణమయ్యే సరికి సుభద్ర ఆ వూరినుంచి కదిలిరానంది. ఆ మాటతో అతనికి గుండె ఆగిపోయింది. అంత సాహసం చేస్తుందని అతను కలలోకూడా అనుకోలేదు. బహిరంగంగా తనని వొదలి వాడితో వుంటుందా?

"నువ్వు రానంటేమాత్రం, నేను వెళ్ళక యెట్లా తప్పుతుంది?"

"వెడితే వెళ్ళండి, వుంటే వుండండి, నేనీవూరు విడిచిరాను."

తనలో ఏం లోపముంది? అతనిలో ఏం విశేషముంది? లేక ఆ స్త్రీ స్వభావమే అదా. మళ్ళీ తను కోరినప్పుడల్లా మాట్లాడకండా లోబడుతుంది, తన దగ్గిర చేరకపోతే లక్ష్యం చెయ్యదు. కులాసాగా తనతో అనుభవిస్తుంది. వాడితోనూ అనుభవిస్తుంది. ఒక రాత్రి దయగా అడిగాడు ఆమెని-

"ఎందుకు అతన్ని వదలలేవు? నన్ను చూస్తే అసహ్యమా?"

"లేదు."

"ఐతే?"

"మీకు తెలీదు. చెప్పడం నాకు తెలీదు."

ఆమెని లాక్కెళ్లాలని చూశాడు. అల్లరికింద దిగింది. రోడ్డుమీద రాగాలు పెట్టేవిషయం కిందికి వొచ్చింది. ఆఖరునాటి రాత్రి భార్య కాళ్ళ మీదపడి బతిమాలాడాడనికూడా అంటారు. కాశీకిపోయి సన్యాసం పుచ్చుకోడానికి నిశ్చయించుకుని సగందూరం బయలదేరాట్ట. పిల్లలమీద ప్రేమ ఆ నిశ్చయాన్ని చెడకొట్టింది. ఆ పిల్లల్ని తీసుకుని విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయినాడు. ఒక వంట ఆమెనీ, ఆయానీ ఏర్పరచుకుని స్థిరపడ్డాడు. పదిహేనురోజుల్లో బతుకు దుర్భరమైపోయింది. కచేరీకి పిల్లలు కదలనిచ్చే వాళ్లు కాదు. సైకిలెక్కి బయలుదేరితే ఆయా చేతుల్లో నిలవక ఏడుస్తో రోడ్డువెంట పడతారు. కచేర్నించి రాగానే, ఆ ముగ్గురూ యితన్ని కావిలించుకుని, "అమ్మ, అమ్మ" అని ఒకటే గుండె కరిగేట్టు యేడుపు. చంటి పిల్లవాడు దిగులుతో శల్యమౌతున్నాడు. ఆ నౌకర్లు యీపిల్లల్ని సరిగా చూట్టం లేదని, నౌకర్లని మార్చి నౌకర్లని పెట్టినా, లాభంలేదని తెలిసింది. తను యెన్నడో మరిచిపోయిన బంధువులనందరినీ ముఖ్యంగా ముసలి వితంతువులని జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని, రప్పించాలని చూస్తే, ఒక్కరూ దొరకలేదు; అసలు బంధువులు తక్కువ; వుద్యోగగర్వంతో వాళ్ళతో యెక్కువ సంబంధం పెట్టుకోలేదు. వాళ్ళందరికీ యీ గోలంతా తెలిసి, ఇతన్ని సగం వెలిపడ్డవాడివలె చూస్తున్నారు. రాజమహేంద్రవరం శరణాయానికి వెళ్ళి, వితంతు వివాహం చేసుకుంటానన్నాడు. ఇతని చరిత్రవిని, ఆ భార్యనంత చక్కగా చూసుకున్నావు, ఇక యీ భార్యని యెంత బాగా చూసుకుంటావో, వెళ్ళమన్నారు. సిగ్గేసి ఇంటికొచ్చాడు. పిల్లలు అన్నంతినటం లేదు. ఆడుకోరు. రాత్రులు ముగ్గురూ వూపిరాడకండా చుట్టూ కావలించుకొని గాని నిద్రపోరు. ఇట్లా యింకో పదిరోజులు యేడిపించేప్పటికి, వాళ్ళమీది ప్రేమ అంతా యెగిరిపోయింది. వాళ్ళ మొహాలు కనపడేప్పటికి ఎక్కడికి పారిపోదామా అనిపించేది. ఆఫీసునించి ఇంటికి వెళ్ళడమంటే హడలుగావుంది. ఆ తల్లి లేని పిల్లల్ని తనుకూడా విసుక్కోడం, కొట్టడం సాగించాడు. అంతేగాక, వీళ్లు తన బిడ్డలవునా కాదా, యీ శ్రమలూ, బాధలూ, యెవరెవరి పిల్లలకోసమో పడుతున్నానా, అనే సంగతి అతని హృదయాన్ని ఒక్క నిమిషం బాధించడం మానలేదు. రాత్రులు నరాలు లాగి, గుండె పట్టుకుని నిద్రపట్టక బాధపడతాడు. లాంతరు తీసుకొచ్చి భద్రంగా వాళ్ళ మొహాలు వెతుకుతాడు. యీ పిల్లల్ని వదిలి తన భార్య యెట్లా వుందా అని ఆశ్చర్యమూ, నిలవలేక వొచ్చేస్తుందేమోననే ఆశా, మళ్ళీ రానిస్తానా అనే కోపమూ, పిల్ల మీదవున్న ప్రేమనంతా చంపుకున్న ఆ స్త్రీ వికృత స్వభావానికి అసహ్యమూ, యిన్ని భావాలూ అతనిలో పుడుతో ఉంటాయి. ఆ ముగ్గురికీ ఫోటో తీయించి ఫోటోగ్రాఫర్ని భార్యకి పంపమన్నాడు. యెందుకో బాగా తెలీదు. యేవేవో

కారణాలు చెప్పుకుని సమాధాన పెట్టుకున్నాడు. యెంత అక్కర్లేకపోయినా తల్లి కదా, పిల్లల్ని చూడాలని వుండదా, ఆమెకి హృదయం లేకపోతే తనకి లేదా అనుకున్నాడు. ఇంతలో రెండోపిల్ల వాడికి హఠాత్తుగా పెద్ద జ్వరం వొచ్చింది. సెలవ పుచ్చుకుని రాత్రింబవళ్లు అతనికి సేవచేశాడు. ఒకరోజు రాత్రి ఆ పిల్లవాడి పక్కన కూచునివుండగా ఆ జబ్బూ, ఆ కుర్రవాడి అసహాయత్వం, వాడి అమాయకమైన ప్రేమా, అన్నీ తలుపుకువొచ్చాయి. అమ్మదగ్గిర్నించి, యెందుకు **తీసుకొచ్చావని** అడగరు, మమ్మల్ని వొంటరిగా నౌకర్లమీద పారేసి, కష్టాలు పెట్టడానికి చేతులెట్లా వొచ్చాయి అనరు, ఎందుకుయిట్లా కొడతావు, **తిడతావనరు.** తనని నమ్మి యిట్లా జబ్బులు తెచ్చుకుని, ఆ చేదుమందులు గొంతుకలో పోసుకుంటో, చావుకుకూడా సిద్ధమవుతారు. వెంకట బ్రహ్మానికి యెంతో యేడుపొచ్చింది. ఆ అబ్బాయిని విసుకుతో తను కొట్టిన దెబ్బలూ, ఆ బాధ పడలేక వాడు పెట్టిన మొహమూ అన్నీ జ్ఞాపకం వొచ్చి, యేడ్చాడు. ఇంకతన దగ్గిర వీళ్ళని వుంచుకోకూడదు; తన పరువుపోయినా సరే, అనుకుని, ఆ జబ్బు నయంకాగానే, ముగ్గురు పిల్లల్నీ, తీసుకుని ఆ రైటరూ, తనభార్య తను పూర్వంవున్న యింటోనే కాపరం చేస్తోవుంటే, అక్కడికి వెళ్లాడు. రైటర్ని 'పర్మిషన్' అడిగి, ఆమెతో మాట్లాడి సగం జీతం పంపేందుకు వొప్పుకుని, ఆ పిల్లల్ని ఆమె దగ్గిర దిగపెట్టాడు. ఆ రోజు రాత్రి యితన్ని వాళ్ళు అక్కడే భోజనానికి వుండమన్నారు. కాని అతను వుండలేదు.

ఆ పిల్లల్ని దిగపెట్టి వొచ్చిననాటినుంచి వాళ్ళమీద మళ్ళీ అమితమైన ప్రేమ మొదలుపెట్టింది. వాళ్లేమీ అల్లరి చెయ్యలేదనీ, తనే అన్యాయంగా వాళ్ళని బాధపెట్టాననీ అనుకున్నాడు. వాళ్ళని మళ్ళీ చూడాలనే కోర్కెని అణుచుకోలేక అవస్తపడ్డాడు. మెల్లిగా మరిచిపోయినాడు. మూడేళ్ళు ఎట్లాగైతేనేం తోసుకు తిరిగాడు. తరువాత వాళ్ళని వొక్కసారన్నా చూడకుండా వుండడం అసాధ్యమై పోయింది. వాళ్ళు బతికి వున్నారో లేదో కూడా తెలీదు.

యెవరన్నా ఆవూరి స్నేహితుల్ని మన పిల్లలెట్లా వున్నారో చూసి, రాయమంటే యెట్లా వుంటుంది? తను ఆవూరుకు వెడితే అందరూ తెలిసి నవ్వుకోరూ ? ఒకరోజు తన పెద్దబ్బాయి బళ్ళో కుర్రాడితో పోట్లాడి, దెబ్బలు తిని యింటికి వెళ్ళినట్టూ, యింట్లోవాళు ౹కూడా చీవాట్లు పెడితే, తనన తలుచుకుని యేడుస్తున్నట్టూ, కలవొచ్చింది. కలలోంచి మెళుకువ రాగానే, పిల్లలకోసం, వేదన ప్రారంభమయింది. ఆ రైటరూ తన భార్య, తన పిల్లల్ని యెంత బాధపెడుతున్నారో, అని భయం పట్టుకుంది. ఆ పిల్లలు తనకోసం యేడుస్తున్నట్టేవుంది. మర్నాడు రాజోలు రాత్రికి చేరుకునేట్టు ప్రయాణమైనాడు. దొంగతనంగా వాళ్ళయింటికి కిటికీదగ్గర చీకట్లోనుంచుని, లోపలికి చూశాడు. రైటర్ చుట్ట కాలుస్తో వరండాలో కుర్చీలో పడుకున్నాడు. తన పెద్దకుర్రాడు గదిలో పాఠం చదువుకుంటో అప్పుడప్పుడు ఆ రైటర్ని 'బాబాయ్' అని పిలిచి సందేహాలడుగుతున్నాడు. సుభద్ర

ఆ గదిలోనే మంచంమీద కూర్చుని చిన్నపిల్లకి పాట నేర్పుతోంది. రెండో కుర్రాడు ఆ రైటరు సైకిలు గోడనానించి వుంటే యెక్కాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. యిదంతా వెంకట బ్రహ్మంగారు చూశాడు. ఆ యిల్లుఎంతో 'కంఫర్టబుల్'గా, సుఖంగా వున్నట్టు కనపడ్డది. ఆ సంసారం, ఆ ఆనందం, ఆ మూడేళ్లు వొదులుకొని యేకాకినై నానుకదా అని దిగులేసింది. సుభద్రమ్మ కూడా యిదివరకటికంటే అందంగా కనబడుతోంది. యింత పెద్దలోకంలో తన వొంటరితనం ఘోరంగా తట్టింది మనసుకి. కాంతిలో స్వర్గంలో వాళు ్ళంటే, చచ్చిపోయినవాడి దెయ్యంలాగు తనింకేదో లోకంనించి దిగి వొచ్చి వాళ్ళని, తనవాళ్ళని చూస్తున్నట్లయింది. గుండెలు పీక్కుపోయినాయి. ఒక్కసారి ఆ పిల్లల్ని కావలించుకోవాలనిపించింది. క్లెయివు తెచ్చిన 'రిపారాలు' ఏమిటో ఆ పెద్దకుర్రాడికి విప్పిచెప్పి, ఆ చిన్న కొడుకుని ఒళ్ళో కూచోపెట్టుకుని, ఆ రెండోవాణ్ణి సైకిలుమీద పడకండా నిలబెట్టాలని కోర్కి ఏడిపించింది. చివరికి ఆ యింటో కాలుపెట్టడానికి తనకర్హత లేదనుకొని వెళ్ళిపోయి, ఆ రాత్రే రైలెక్కాడు.

వాళ్ళని చూసిన తరవాత అతని జీవితం దుర్భరమైపోయింది. ప్రతి నిమిషమూ బతుకు వొంటరిగా వున్నదనిపిస్తోంది. సంపాయించడం ఎందుకు? యీ నౌకర్లెందుకూ ? హోదా ఎందుకూ? హొటళ్ళలో భోజనం, ఎక్కడో గదిలో నిద్ర! సంసారాల్లోకి యితన్ని రానీరు. ఎవరూ శుభకార్యాలకాట్టె పిలువరు. పిలిచినా బంధువుల్ని చూడ్డానికి సిగ్గు. నా వాళ్ళనుకునేవాళ్ళు లేరు. 'ప్రమోషన్' వొస్తే, సంతోషంగా చెప్పుకునేందుకన్నా ఎవరూ లేరు. మంచి చీర చూస్తే నగలు చూస్తే, బొమ్మలు చూస్తే, ఎవరికన్నా కొనిపెట్టాలనిపించేది. జబ్బుచేస్తే యెట్లా వుందని పలకరించే వాళ్ళు లేరు. ఆ పిల్లలు కావాలి కావాలని రాత్రింబవళ్లు అరిచేది హృదయం, వాళ్ళలో ఒక్కరన్నా తన సొంతపిల్లలై వుంటారని నిశ్చయించుకున్నాడు. సంగతులన్నీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని వాళ్ళ ఫోటోలు, తన ఫోటో దగ్గరగా పెట్టుకొని పోలికలు చూసుకుంటాడు. కాని ఏం చేస్తాడు. అట్లానే కుళ్ళుతో కాలం గడుపుతున్నాడు.

తరువాత నాలుగేళ్ళకి పాపం ఆ రైటరు చచ్చిపోయినాడు. తరువాత రెండునెలల్లో వెంటకబ్రహ్మం, సుభద్రా, వెంకటబ్రహ్మం ముగ్గురు కొడుకులూ, ఆ రైటరుకి పుట్టిన చంటిపిల్లా అందరూ సుఖంగా కాపురం చేస్తున్నారు. వెంకటబ్రహ్మం పెన్షన్ పుచ్చుకుని, ఆ పాత ఇంట్లోనే స్థిరపడ్డాడు. ఇప్పుడుకూడా వాళ్ళహాల్లో ఆ రైటరుది పెద్ద ఫోటో వుంది. వెంకటబ్రహ్మంగారి ముగ్గురు పిల్లలూ ఆ రైటర్నే బాబాయి అంటారు. ఆ రైటరు కూతురు మాత్రం యీయన్ని "నాన్నగా'రంటుంది.

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలంకథలు - 1వ సంపుటం) దేశి కవితామండలి, 1956